

Vass Tibor

< Bibinke és > a virágköltemény Készecske *A Nagy Bibinből*

Mára kérik ezt a verset, ma kérik mára.
Keddet írunk, jókeddel, bőséggel nem lapít vers nálam,
pláne nem ez, lapáttal nem tudom hányni, legfeljebb úgy,
ha lapátommal kész a készben
fejtem ki hátul a sok rossz bor után.
A kert hátuljáról beszélek. Kifejtem mamára,

porozni hová mehetnék. Mama, nem földet hánynak,
sok rossz bortól hagymás vért a trakta után,
előtte hantálnak búcsúszólag kötelezőn keveset,
hintenek hamvaszt kutyáim hantjai közelében,
rögvest rá kevés koszorút, istápol és eltakar,
az eső elveri rajtam a sort.

Mama, jól leolvasom, az aranyos filcekkel fanyarított
szalagokon mit selyemüzennek egymásnak az élők,
egy emlékkedd szívükben örökké él,
nem nyúló fájdalommal, és kész a virágköltemény.
Mama, remélhetőleg nem mára, nem is holnaputánra.

A díszítés súlypontjába passzítani a szalagot,
okítják a világgöltő tanfolyamon.
E versnek ez a súlypontja, ide tessék képszelni a szalagot:
utolsónak hozzák keblükben fekvő közöletlen versem
hoppnál hopp lapok, ha időben ellapulok.
Például nem egy keddre eső ünnepen.
Kushadok, idomulok. Túlontúl sok az ok.
Negyedéven belül még három, mármint lap.
Világszám lehetek. A többiben csonka hírt merek.

Térjük vissza a mára. A holnaputánra. Mamáról anyámra.
Lapátra teszi a sors,
épp egy mekdrájnál áll sorban,
ott hallja először a helyi hírekben.
Még nem tud beazonosítani. Neki még nem rólam szólok.
Szegény pára, mondja, egyeseknek jobb,
másoknak balabb eset, kerti függőágy,
amelyből kiesek amorf sziklakőre épp, adódnak cukis halálok.
Csakis halálok, ami után nyomoznak:

semmi külsérelmi nyom, érthetetlen eset.
Szerelem belső vérig. Zuhany alatti

szeretkezés emlék- és a melegvíz-keletkezés rémképe.
Addig még engedem,
hogy ár sodorja, szél kavarja életem, ameddig jó nekem.

Vagy elhunyni például kedden gombamérgezésben,
pontosan egyre. Spórát lehessen hozzám igazítani.
Vagy ha már függőágy, meg kiesek.
Utóbbi metamorf képeim kiesek, szájarcú

nőket festek a hernádkaki szájtádba,
lengős verseim csitrik szavalják a *Lengős* ciklusból,
akkorra már biztos lengőseket csitrok
a keddenként jobbnál jobbra cserélt okostelefonomba,
ragaszkodom, amit a Perpetuum

mobile hoz. Csitt. Rock. Fájlukat tájtják, ha lebukom,
örökmosdókban ülök, folyton vécézek,
azt akarom ezzel mondani. Vagy pelenkázva
a függőágy tövében, vagy ezt, most először mondom

el, most hinned kell nekem,
Mama, legalább te haladj énvelem,
vagy anyám, legalább te, a halódásról akarok beszélni,
közös talányokról,
például sziklakő-nő az arcod, és én szerencsétlen
épp ráesek. Ahogy árnyék, a sorban állva jól, elsőleg a falatra.
Nekem annyi meg egy hambi.

Ott lapul versem két-háromnál fellengzőmnél egy-egy.
Ki megtalált, itt volt néhány órát, néhány éjszakát,
és gyorsan ment tovább. Több nem szok,
ez milyen időben van vajon,
azt tudják magukéról, holtbiztosan az az utolsó.
Ellentmondás nincs, nem utolsónak küldöm,
csak hát időben úgy jön ki a lépés, hogy elhalok.
Érthetően tüntetődik a hullaszerep.
Előkelően adódódom elő a remittenda személyes kiszórásánál.
Friss lapszámátadásoknál néhol megérem,
hogy egymondattal adják kézbe: ha kedd,
akkor Vass Tibor utolsó hersével.
Két-három ember teszi fel rám a pontot:
sejteni vélik, hogy a kutat és a kiutat mim választja el.

Nem vezetem őket félre,
ugyanis nem tudom, hogy ha meghalok,
náluk utoljára teszem-e.
III. az előfordulásomról beszélek.
Saját halálom kell nekik,
hát majd produkálok mindnek külön sajátot.

Egyébként is izgat, ha hirtelen halok meg,
készületlenül érem végen magam,
mit tudok a saját halálomról utólag. Nincs is utólag, de azért.
Annyi minden változik, nem biztos semennyi sem,
legalább selegyél az nekem.
Aki fel tud készülni, váratlanul nem éri a sajátja,
más lehet halálképe egy zebrán halálra gázoltnak,
mint az utolsó kenetre várakozónak.
A maga igazát hazudja mindenik.
Mama, igazán hazudhatnál, a mindenit.
Szinte most először mondom el, most a szinted kell nekem.
Anyám, adj egy pótlapátot,
hitelezd jövő kedd reggelig. Leadlak, akár ezt a verset,
jó pár keddig szerelemmel nézzek utánad.

Matejka Bellé: *Cím nélkül* - 2004

